

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 263/2022-44

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej AK JUDr. Marek Hic, s. r. o., P. O. Hviezdoslava 10625/23B, Martin, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Marek Hic, proti výrokom č. I, II a IV uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 65 Ek 675/2020 z 10. júna 2020 a výroku č. II uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 65 Ek 675/2020 z 20. novembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 25. januára 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) [v spojitosti s čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 ústavy (avšak uvedené len vo vzťahu k prvému uzneseniu vydanému 10. júna 2020, pozn.)], základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny, práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), ako aj základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy výrokmi č. I, II a IV uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 65 Ek 675/2020 z 10. júna 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie z 10. júna 2020“) a výrokom č. II uznesenia okresného súdu č. k. 65 Ek 675/2020 z 20. novembra 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie z 20. novembra 2020“). Navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola na strane oprávnenej účastníčkou tzv. starej exekúcie vedenej na účel vymoženia jej pohľadávky vo výške 16 200,01 eur s príslušenstvom, ktoré okrem iného pozostávalo aj z trov právneho zastúpenia sťažovateľky v exekučnom konaní v sume 402,72 eur a jej trov vzniknutých z titulu uhradeného poplatku za návrh na vykonanie exekúcie v sume 16,50 eur a notárskeho overenia exekučného titulu v sume 6,38 eur. Súdny exekútor vydal 30. apríla 2013 upovedomenie o začatí exekúcie, v ktorom bola povinnému oznámená vymáhaná pohľadávka s príslušenstvom, vrátane iného aj trovy oprávneného v exekučnom konaní (tak trovy jeho právneho zastúpenia, ako aj uhradený poplatok). Exekúcia bola vykonávaná príkazom pohľadávky z účtu povinného v banke na základe exekučného príkazu vydaného 3. júna 2013.

3. Nadväzne súdny exekútor upovedomením z 11. februára 2020 oznámil sťažovateľke ako oprávnenej, že *ex lege* došlo k zastaveniu exekučného konania vedeného pod sp. zn. 4 Er 1829/2012 (ďalej len „stará exekúcia“) podľa § 2 zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoUNEK“).

4. Sťažovateľka podala 7. apríla 2020 opätovný návrh na začatie exekúcie podľa § 9 ods. 1 ZoUNEK na základe pôvodného exekučného titulu. V predpísanom formulári uviedla, že si uplatňuje trovy exekúcie, a to

- i) súdny poplatok za nový návrh vo výške 16,50 eur,
- ii) náhradu nákladov za pôvodný návrh vo výške 22,88 eur,
- iii) oprávnenou uhradené paušálne trovy exekútora v sume 42 eur a
- iiii) trovy právneho zastúpenia oprávnenej v starej exekúcii v sume 402,72 eur.

5. O tomto (opätovnom) novom návrhu na vykonanie exekúcie rozhodol okresný súd napadnutým uznesením z 10. júna 2020 vydaným vyšším súdnym úradníkom tak, že návrh oprávnenej v časti vymoženia trov pôvodnej exekúcie v sume 402,72 eur, súdneho poplatku za pôvodný návrh v sume 16,50 eur, trov starej exekúcie vo výške 42 eur a trov oprávneného pri exekúcii vo výške 22,88 eur zamietol. Z odôvodnenia tohto uznesenia vyplýva, že okresný súd postupoval podľa § 9 ods. 3 ZoUNEK. Poukázal na to, že oprávnený má opätovným návrhom na vykonanie exekúcie právo uplatniť si nárok len na to, čo mu priznáva exekučný titul, na podklade ktorého sa má exekúcia vykonať, a nárok na náhradu súdneho poplatku, ktorý bol povinný zaplatiť za podanie tohto návrhu. Dospel k záveru, že sťažovateľka ako oprávnená nemá nárok domáhať sa paušálnej náhrady trov starej exekúcie, ale ani trov právneho zastúpenia v tomto exekučnom konaní, súdneho poplatku za pôvodný návrh a ani za trovy oprávneného pri exekúcii.

6. Proti napadnutému uzneseniu z 10. júna 2020 vydanému vyšším súdnym úradníkom podala sťažovateľka sťažnosť, o ktorej bolo rozhodnuté napadnutým uznesením z 20. novembra 2020 tak, že ním došlo k zmene uznesenia z 10. júna 2020 v jeho výroku č. II, a vo zvyšnej časti bola sťažnosť sťažovateľky zamietnutá. Okresný súd v napadnutom uznesení z 20. novembra 2020 poukázal na znenie § 9 ods. 3 ZoUNEK a uviedol, že po preskúmaní uznesenia z 10. júna 2020 dospel k záveru, že jeho odôvodnenie vo vzťahu k prijatému záveru o zamietnutí návrhu sťažovateľky ako oprávnenej na vykonanie exekúcie v časti trov právneho zastúpenia v pôvodnom exekučnom konaní v sume 402,72 eur, paušálnych trov starej exekúcie vo výške 42 eur, ako aj v časti trov oprávneného pri exekúcii vo výške 22,88 eur považuje za dostatočné. Tiež uviedol, že pokiaľ ide o výrok č. II uznesenia z 10. júna 2020 (ktorým bol zamietnutý návrh

oprávneného na vykonanie exekúcie v časti súdneho poplatku z pôvodného exekučného konania vo výške 16,50 eur, pozn.), okresný súd považoval túto vetu za nadbytočnú, a to preto, že vyšší súdny úradník zamietol návrh oprávneného na vykonanie exekúcie v časti súdneho poplatku za pôvodný návrh dvakrát (vo výrokovvej časti č. II, ale aj vo výrokovvej časti č. IV, v rámci ktorej už bol zahrnutý v sume 22,88 eur aj predmetný poplatok vo výške 16,50 eur). Ďalej poukázal okrem § 9 ods. 3 ZoUNEK aj na § 6 ods. 3 ZoUNEK a dodal, že dôvodová správa k uvedenému zákonu, o ktorej obsah sťažovateľka opierala svoje argumenty, nie je pre súd záväzná, pretože nie je právne záväzným výkladom právnych noriem. Tiež uviedol, že sťažovateľka ako oprávnená nedisponuje exekučným titulom podľa § 6 ods. 3 ZoUNEK, pretože upovedomenie o zastavení starej exekúcie je exekučným titulom súdneho exekútora voči oprávnenému, a nie oprávneného voči povinnému. Oprávnený tak nedisponuje exekučným titulom na vymáhanie paušálnych trov od povinného. Zároveň poukázal na § 3 ods. 2 ZoUNEK, z ktorého vyplýva zákonná prezumpcia, že ak v rozhodnej dobe nedošlo k vymoženiu celého vymáhaného nároku, platí, že sa nezistil majetok, ktorý by stačil aspoň na úhradu trov starej exekúcie a preto aj náklady, ktoré s tým oprávnenému vznikli či už v pôvodnej, alebo novej exekúcii (okrem súdneho poplatku za nový návrh na vykonanie exekúcie, pozn.), znáša sám oprávnený, pretože vo výsledku bol s podaním predchádzajúceho návrhu na vykonanie exekúcie neúspešný. Okresný súd v napadnutom uznesení z 20. novembra 2020 dospel k záveru, že návrh na vykonanie exekúcie je v časti vymoženia trov právneho zastúpenia oprávneného vo výške 402,72 eur, v časti paušálnych trov starej exekúcie vo výške 42 eur a v časti trov oprávneného pri exekúcii vo výške 22,88 eur nedôvodný, pretože sťažovateľka ako oprávnená nedisponuje exekučným titulom na ich vymáhanie a iné trovy ako zaplatený súdny poplatok nie je možné podľa § 9 ods. 3 ZoUNEK od povinného vymáhať. Z uvedeného dôvodu sťažnosť sťažovateľky ako nedôvodnú zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka vo vzťahu k napadnutým uzneseniam namieta ich arbitrárnosť a svojvoľnú aplikáciu práva. Vyjadruje nesúhlas s interpretáciou § 9 ods. 3 ZoUNEK zvolenou okresným súdom, považuje ju za príliš formalistickú a nezohľadňujúcu všetky skutkové a právne súvislosti veci. Poukazuje na to, že dôvodom výkonu exekúcie je porušenie povinnosti, a teda protiprávne konanie. Tiež argumentuje, že aktuálna nemajetnosť povinného, ktorá sa plynutím času môže zmeniť, nie je dôvodom na odopretie ochrany vlastníckeho práva sťažovateľky, a trvalú nemajetnosť povinného je možné riešiť vyhlásením konkurzu či osobného bankrotu, a nie popretím základných práv sťažovateľky ako oprávnenej zastavením exekúcie a „prenesením“ trov exekúcie bez náhrady na oprávnenú.

8. Zároveň sťažovateľka v rámci pomerne obsiahlej ústavnej sťažnosti vyjadruje aj polemiku s dôvodovou správou k ZoUNEK, pokiaľ ide o existenciu legitímneho cieľa, za ktorý je deklarované odbremenenie súdov. V tejto súvislosti poukázala na to, že zaťaženosť dopadá na súdnych exekútorov. Právnu úpravu ZoUNEK považuje za protiústavnú. Je toho názoru, že ide o náhlu a neočakávanú zmenu pravidiel výkonu už prebiehajúcej exekúcie, pričom v čase začatia starej exekúcie takéto pravidlá neexistovali (zastavenie konania pre nemajetnosť bez súhlasu oprávneného, pozn.). Tiež poukázala na rozhodnutie sp. zn. PL.ÚS 17/08, z ktorého vyplýva, že čl. 1 ods. 1 ústavy zahŕňa aj požiadavku na obsahovú a hodnotovú kvalitu právnych noriem,

ktorá má zaistiť primeranosť použitého právneho prostriedku vo vzťahu k sledovanému legitímnemu cieľu právnej úpravy.

9. Inštitút zastavenia starých exekúcií vníma ako pendant porušenia exekučného konania, pretože podaním opätovného návrhu je možné „preklopiť“ starú exekúciu do novej so zachovaním účinkov zabezpečovacích úkonov súdneho exekútora vykonaných v starej exekúcii. Okresným súdom zvolený výklad podľa sťažovateľky neberie do úvahy túto podstatu a zmysel nového návrhu a je tak v dôsledku prílišného formalizmu v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti. Sťažovateľka ponúka iný výklad, ktorý považuje za ústavne konformný.

10. Ďalej sťažovateľka poukázala na § 200 ods. 1 poslednú vetu Exekučného poriadku, podľa ktorého má oprávnený nárok na náhradu trov potrebných na účelné vymáhanie nároku. Uviedla, že povinnosť platenia (úhrady) trov má ten, komu trovy vznikli. Predbežné trovy exekúcie určuje súdny exekútor v upovedomení o začatí exekúcie, proti ktorému povinný môže vzniesť námietky proti trovám exekúcie, o ktorých rozhoduje exekučný súd. Súd teda rozhoduje o trovách exekúcie len v prípade zastavenia exekúcie alebo vznesenia námietky povinného proti výške predbežných alebo ďalších trov exekúcie. O ostatných otázkach vrátane určenia výšky trov (aj oprávneného) rozhoduje súdny exekútor ako orgán štátnej moci určený na nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí. Exekútor vymôže trovy exekúcie (vrátane trov oprávnenej) niektorým zo spôsobov určených na vymoženie peňažnej pohľadávky vydaním príkazu na úhradu trov exekúcie. V rámci starej exekúcie boli sťažovateľkou uplatnené trovy už právom aprobovaným spôsobom „zahrnuté“ do vymáhanej pohľadávky (obsiahnuté v poverení na vykonanie exekúcie vydanom exekučným súdom a určené v upovedomení o začatí exekúcie ako predbežné trovy exekúcie oprávnenej, ktoré exekútor vyhodnotil ako oprávnené a následne vydal zo svojej úradnej moci súdny exekučný príkaz, ktorým nariadil už samotné vymáhanie aj týchto trov oprávnenej) a práve tieto trovy si uplatnila ako príslušenstvo vymáhanej pohľadávky aj v novom (opätovnom) návrhu.

11. S poukazom na § 9 ods. 3 ZoUNEK sťažovateľka uviedla, že pravidlo z neho vyplývajúce sa týka len náhrady trov spojených s podaním nového návrhu a vôbec nepojednáva o náhrade iných trov spojených s uplatňovaním a vymáhaním nároku oprávnenej. Inak povedané, vôbec sa netýka trov starej exekúcie. Uplatnená náhrada za trovy starej exekúcie vzniknuté oprávnenej, ako aj nárok na náhradu zaplatenej paušálnej náhrady trov exekútora vznikli pred podaním nového (opätovného) návrhu a nemôžu byť považované za nárok spojený s podaním nového návrhu. Podľa sťažovateľky tak aplikáciou § 9 ods. 3 ZoUNEK na spornú časť uplatnenej pohľadávky došlo k svojvoľnému aplikovaniu právnej normy, ktorá na skutkový stav prípadu nedopadá.

12. Sťažovateľka vo vzťahu k zaplatenej paušálnej náhrade trov exekútora uviedla, že jej vznikol nárok na náhradu týchto trov proti povinnému ako náklad zjavne súvisiaci s uplatnením pohľadávky, teda príslušenstvo vymáhanej pohľadávky, čo explicitne vyplýva aj z dôvodovej správy k § 6 ZoUNEK. Tiež poukázala na formulár pre podanie nového návrhu, ktorý v poznámkach k položke trov oprávneného uvádza ako príklad tzv. iných trov práve zaplatenú paušálnu náhradu trov exekútora v starej exekúcii. Svoj právny názor podporila aj konštantnou judikatúrou ústavného súdu (napr. IV. ÚS 239/2020 a mnohé ďalšie), z ktorej vyplýva, že oprávnenému zo starej exekúcie nič nebráni podať nový návrh, v rámci ktorého si môže uplatniť aj náhradu paušálnych trov starej exekúcie ako náklad spojený s uplatnením pohľadávky.

13. Podľa názoru sťažovateľky tak okresný súd konštruuje neexistujúci obsah právnych noriem, ignoruje (bez riadneho odôvodnenia svojho odklonu) judikatúru ústavného súdu, dôvodovú správu k zákonu, neprihliada na poučenie vo formulári a využíva v neprospech oprávnenej formalistický, izolovaný a nesprávny výklad, ktorý zasahuje samotnú podstatu a zmysel základných práv označených sťažovateľkou, a nerešpektuje zmysel a účel zákona. Ide o ústavne neudržateľný prejav svojvôle a arbitrárnosti, neaplikovania platných a účinných právnych noriem na vec sťažovateľky bez zohľadnenia ich vzájomných súvislostí. Výklad zvolený okresným súdom považuje aj za extrémne rozporný s princípmi materiálnej spravodlivosti, pretože náklady spojené s náhlou a neočakávanou zákonnou zmenou pravidiel vymáhania pohľadávky by tak mal znášať v celom rozsahu oprávnený bez údajnej možnosti ich náhrady, teda ten, kto je poškodený už v dôsledku neplnenia exekučného titulu. Mechanizmus núteného výkonu rozhodnutí by tak stratil funkčnosť a štát by nezabezpečil reálnu a efektívnu možnosť uplatnenia práv jednotlivca priznaných mu právnym poriadkom.

14. S poukazom na to uvádza, že v dôsledku svojvoľného výkladu okresný súd obmedzil vlastnícke právo sťažovateľky, keď došlo k protiprávnemu úbytku jej majetku. Sťažovateľka považuje mieru svojvôle okresného súdu za takú, ktorá už dosahuje intenzitu negatívne zasahujúcu do zdania sa nestrannosti súdu. Preto je toho názoru, že došlo aj k porušeniu princípu rovnosti strán v konaní.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

15. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je úlohou ústavného súdu posúdiť, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky napadnutým uznesením z 10. júna 2020:

16. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

17. V rámci predbežného prerokovania návrhu na začatie konania ústavný súd dospel k záveru, že na preskúmanie napadnutého uznesenia okresného súdu vydaného vyšším súdnym úradníkom bol v konaní o sťažnosti proti rozhodnutiu vydanému vyšším súdnym úradníkom príslušný okresný súd, ktorého právomoc predchádzala právomoci ústavného súdu. Preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky napadnutým uznesením z 20. novembra 2020:

18. V úvode tejto časti ústavný súd dáva do pozornosti, že pokiaľ ide o argumentáciu sťažovateľky smerujúcu k namietaniu neústavnosti právnej úpravy ZoUNEK, táto nemôže byť predmetom skúmania v tejto veci, pretože sťažovateľka nie je subjekt legitimovaný k podaniu návrhu na vyslovenie nesúladu právnej normy, ako aj preto, že ústava a zákon o ústavnom súde zverujú právomoc preskúmať súlad právnych predpisov v konaní podľa čl. 125 ústavy len plénu ústavného súdu, nie jeho jednotlivému senátu. Preto ústavný súd v tomto konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy konštatuje, že na preskúmanie námietok sťažovateľky sumarizovaných pod bodom 8 tohto rozhodnutia (skúmanie proporcionality novej právnej úpravy, pozn.) nemá právomoc.

19. Ústavný súd, vychádzajúc zo znenia právnej úpravy ZoUNEK, ktorý je potrebné považovať za *lex specialis* vo vzťahu k Exekučnému poriadku, konštatuje, že nárok na paušálnu náhradu trov exekútora vzniká *ex lege*, a to čo sa týka základu aj výšky. Preto nie je možné uvažovať o porušení základných práv sťažovateľky nezohľadnením výkladu úpravy *lex generalis* a judikatúry z nej vychádzajúcej, keďže jej aplikácia je vylúčená existenciou a povinnosťou aplikácie úpravy *lex specialis*. Na základe uvedeného ústavný súd považoval túto časť argumentácie sťažovateľky za právne bezvýznamnú.

20. Pokiaľ ide o základ nároku na paušálne trovy starej exekúcie podľa § 6 ZoUNEK patriaceho súdnemu exekútorovi po zastavení exekúcie, ústavný súd uvádza, že v zmysle jeho judikatúry by mohlo ísť o majetok požívajúci ochranu podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu (m. m. II. ÚS 31/04), hoci na rozdiel od odkazovanej veci k jeho nadobudnutiu môže dôjsť v tomto prípade aj bez rozhodnutia všeobecného súdu, len na základe upovedomenia samotného súdneho exekútora o zastavení starej exekúcie podľa § 5 ZoUNEK.

21. Naproti tomu oprávnený ako subjekt podľa tohto zákona znášajúci prípadné súdnym exekútorom uplatnené trovy starej exekúcie v tom istom zákone nemá obdobným spôsobom zakotvený nárok na náhradu trov starej exekúcie proti povinnému, ak sa rozhodne podať opätovný návrh na vykonanie exekúcie a uplatniť si ich. V § 9 ods. 3 ZoUNEK je však uvedené pravidlo, že okrem náhrady súdneho poplatku za (opätovný) návrh oprávnený nemá nárok na náhradu trov spojených s jeho podaním. Z formulácie tohto ustanovenia je možné vyvodiť, že zákonodarca si je vedomý toho, že oprávnenému môžu vzniknúť trovy spojené s podaním opätovného návrhu, rozhodol sa však obmedziť trovy oprávneného uspokojované v novej exekúcii na jedinú ich zložku, a to iba zaplatený súdny poplatok.

22. Napriek tomu ústavný súd pripúšťa, že vo vzťahu k ďalším nákladom súvisiacim s ukončením predošlej exekúcie môžu vzniknúť aplikačné či výkladové otázky, na ktoré musí odpovedať exekučný súd. Z textu § 9 ods. 3 ZoUNEK použitím výkladu *a contrario* sa iste dá právne uvažovať o uplatňovaní trov starej exekúcie aj spôsobom naznačeným sťažovateľkou, ktorý vyplýva z hmotného práva a spomína ho aj dôvodová správa. V nej však zákonodarca len poukázal na možné hmotnoprávne riešenie, ktoré nepovažoval za potrebné zakotviť do záväzného textu zákona.

23. Uhradením paušálnych trov starej exekúcie súdnemu exekútorovi sťažovateľka splnila povinnosť vyplývajúcu z uvedeného zákona (ZoUNEK, pozn.), ako aj z upovedomenia o zastavení

starej exekúcie. Či sa tým peňažná hodnota transformovala do príslušenstva pôvodne vymáhanej pohľadávky a stala sa samostatným právom, ktoré by mohla vykonávať, však bolo podľa názoru ústavného súdu otázkou výkladu jednoduchého práva patriacou okresnému súdu. Okresný súd ako orgán s právomocou túto otázku autoritatívne posúdil tak, že opakovane neprijal takýto výklad. Išlo pritom o novú právnu otázku vzniknutú v súvislosti s prijatím ZoUNEK, ktorý nadobudol účinnosť v januári 2020.

24. Ústavný súd v súlade s pravidlami uplatňovania svojej právomoci považuje za vhodné, aby takéto otázky primárne riešil a vyvodzoval z nich ďalšie procesné následky samotný okresný súd v podobe vydania poverenia na vykonanie exekúcie alebo zamietnutia návrhu na vykonanie exekúcie. Ak ústavný súd nezistil zo strany okresného súdu v napadnutom rozhodnutí arbitrárnosť, musí vychádzať zo záveru, že zákonný nárok na náhradu paušálnych trov starej exekúcie voči povinnému v exekučnom konaní začatom na základe opätovného návrhu sťažovateľka nemá. Totožná právna otázka bola predmetom rozhodovania ústavného súdu s rovnakým záverom aj vo veciach vedených pod sp. zn. III. ÚS 557/2021, IV. ÚS 512/2021, II. ÚS 21/2022, či II. ÚS 68/2022.

25. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky, že okresný súd nerešpektoval názor ústavného súdu, podľa ktorého *„nič nebráni podať opätovne návrhy na vykonanie týchto exekúcií podľa § 9 zákona č. 233/2019 Z. z., v rámci ktorých si môže uplatniť aj náhradu paušálnych trov starej exekúcie ako náklad spojený s uplatnením pohľadávky“*, tento názor podľa ústavného súdu nemá žiaden ústavnoprávne relevantný význam pre posudzovanie teraz prejednávanej veci. V spomínaných rozhodnutiach nešlo o vyslovenie ústavnoprávne významného právneho názoru, keďže tento sa netýkal podstaty rozhodovania ústavného súdu pri posudzovaní skôr podaných ústavných sťažností (*ratio decidendi*), ale budúceho možného návrhového uplatnenia náhrady paušálnych trov starej exekúcie. Už citovanú formuláciu je preto potrebné vnímať len ako deklaráciu procesnej legitímácie sťažovateľky spojenej s možnosťou podania opätovného návrhu na vykonanie exekúcie (teda načrtnutia popísanej možnosti), nie však odobrením dôvodnosti predmetnej náhrady, teda legitímácie vecnej. Tá môže byť, samozrejme, posúdená až v konaní, v ktorom k posudzovaniu uplatneného nároku dôjde, nie vopred a hypoteticky (obdobne napr. sp. zn. IV. ÚS 512/2021, II. ÚS 68/2022).

26. Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľky, podľa ktorej uvedené paušálne trovy starej exekúcie a trovy starej exekúcie (poplatok a zastúpenie, pozn.) predstavujú príslušenstvo jej pohľadávky, ktoré nemusí byť v súčasnosti a nemuselo byť ani v minulosti priznané exekučným titulom, je potrebné uviesť, že tento jej právny názor má možno oporu v dôvodovej správe vydannej k ZoUNEK, no zároveň je v zjavnom rozpore s jasne formulovaným zákonným textom. V prípadoch vzájomného významového konfliktu medzi doslovným výkladom normatívneho textu a subjektívne historickým výkladom nemôže ani jasne formulovaný úmysel zákonodarcu vyjadrený v dôvodovej správe prevážiť nad jasne formulovaným textom právnej úpravy, pretože z hľadiska právnej istoty adresátov normatívneho pôsobenia zákonodarcu nie je rozhodujúce to, čo normotvorca chcel v texte právneho predpisu vyjadriť, ale to, čo skutočne vyjadril, pretože len daný text bol verejne vyhlásený.

27. Ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie z 20. novembra 2020 o zamietnutí sťažnosti nenesie znaky extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti

všeobecných súdov a argumentácia okresného súdu je akceptovateľná a nie je ju možné označiť za arbitrárnu. Preto ústavný súd dospel k záveru, že ústavná sťažnosť sťažovateľky je v časti, ktorou namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením z 20. novembra 2020, zjavne neopodstatnená, a tak ju odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

28. K rovnakému záveru ústavný súd dospel aj v súvislosti s námietkou porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny, ako aj práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Ide o práva hmotnoprávnej povahy a sťažovateľka ich porušenie argumentačne odvíjala od namietaného porušenia jej práv procesnej povahy. Vychádzajúc z argumentácie sťažovateľky, nevyhnutným predpokladom porušenia jej hmotných práv by bol záver o tom, že došlo k porušeniu jej procesných práv (namietaný nedovolený zásah súdnej moci do zákonodarnej moci pri výklade právneho predpisu). Pretože ústavný súd vylúčil možnosť porušenia označených procesných práv sťažovateľky napadnutým uznesením z 20. novembra 2020, rovnako dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti v časti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojich označených hmotných práv.

29. Sťažovateľka namietala porušenie práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ktorý odôvodnila extrémnou svojvôľou v posúdení jej veci, ktorá spochybňuje zdanie sa nestrannosti súdu. Ústavný súd svojvoľný či arbitrárny postup nezistil, rovnako ani kolíziu s označeným základným právom sťažovateľky. Z uvedeného dôvodu aj túto časť ústavnej sťažnosti sťažovateľky vyhodnotil ako zjavne neopodstatnenú a podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ju odmietol.

30. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2022

Miloš Mad'ar
predseda senátu